

Livada de vișini de A.P. Cehov, în regia lui Sabin Popescu; în centru, Larisa Stase Mureșan

În tren, în noaptea călătoriei spre Timișoara, mi-am dat din nou seama cu câtă seninătate mulți dinăuntrul lumii noastre își desconsideră universul privilegiat. Conducătorul vagonului în care cei mai mulți am fost „cazați” avea 23 de ani și un aer inocent. Trei dintre noi, certăți cu somnul, am început să vorbim, inevitabil, despre teatru. S-a atașat și el grupului, după ce și-a terminat treaba. Părea vrăjit. Nu fusese niciodată într-o sală de teatru. Cu toate astea, nimic nu i se părea mai extraordinar pe lume decât să fii artist – pictor, sculptor, balerin, actor, muzician, nu contează ce, dar să poți produce încântare. Punctele lui de vedere erau solide și foarte clar formulate: despre viață, despre filozofie, despre libertate. Nu a avut ocazia, prea des, să le împărtășească. Ar fi vrut să stăm împreună toată noaptea. N-am rezistat, și pentru că știam programul ce urma. L-am invitat dimineață la teatru. L-am așteptat. Am pierdut pariul. N-a venit. Într-un fel, am respirat ușurată, pentru că n-aș fi vrut ca prima lui întâlnire cu teatrul profesionist să fi fost cel puțin bizară: un Caragiale contorsionat și chinuit ca un spectacol de școală. A storce autenticitate din autenticitate este unul dintre eforturile zadarnice la care asistăm periodic. În orice caz, mi-e greu să găsesc legătura, în contextul în care a fost pusă, dintre muzica lui George

Enescu și viziunea regizorală (Ioan-Ardeal Ieremia), evident forțată, din **Pastramă trufanda**. Imaginea clară despre ce se întâmplă acum la Timișoara o am în urma spectacolului **Ivona, principesa Burgundiei** de Gombrowicz. Cred că cea mai importantă „achiziție” a teatrului este regizoarea Anca-Maria Colțeanu. Tânără, matură, fragilă, puternică. Sunt, acestea și multe altele, atributele spectacolului pe care nu mi-aș fi imaginat că este posibil, actoricește, să-l văd la Timișoara. Desenul scenic, plastica și cromatica scenografei Krisztina Wagy au punctat și fixat intențiile fiecărui personaj, dar și masa uniformizantă în care se mișcă ele, uneori ireal. Este unul dintre punctele tari ale montării scenografice. Mi se pare un examen dificil și, de ce nu, esențial pentru drumul unui regizor; Anca-Maria Colțeanu l-a trecut cu brio. M-a emoționat chiar și felul în care a gândit „fizionomic” punerea în scenă, iar distribuția Ancăi Jurchescu în Ivona și a Cludiei Ieremia în Iza corespunde viziunii generale. Acum, Timișoara, pentru mine, înseamnă Anca-Maria Colțeanu, Cludia Ieremia – o actriță cu mare forță și nenumărate disponibilități. Talentul și, bănuiesc, seriozitatea, devotamentul le apropie de personalitățile teatrului, cu care coexistă. Și nu numai de ele.

Marina Constantinescu

Brăila

Paradoxul brăilean

Orașul lui Panait Istrati și al lui Mihail Sebastian a devenit astăzi, în această tranziție turbulenta, un oraș al paradoxurilor. Vitregit de principalele sale surse industriale, intrate în faliment după o agonie îndelungată, orașul cândva înfloritor, multiconfesional, exuberant, policrom pare acum prea gri și prea liniștit, deși invadat de un soare vesel și primăvărat de sfârșit de martie. Străzile, frumoasele bulevarde, parcurile, magazinele, restaurantele sunt pustii la sfârșit de săptămână. Totul strălucește însă de curățenie, oameni sunt demni, deși

loviți de sărăcie, copiii sunt superbi, sălile Teatrului „Maria Filotti” sunt pline de spectatori, la spectacole care datează de la începutul stagiunii, publicul este remarcabil de civilizat, într-un oraș bântuit odinioară de marinari gălăgioși, vagabonzi famelici și bandiți fioroși, spectacolele pe care le-am văzut sunt bune sau foarte bune, iar teatrul însuși este unul dintre cele mai frumoase și mai impunătoare din România; aici poți petrece câteva ore ca într-un purgatoriu. Trupa teatrului, foarte tânără, în care cei „bătrâni” (Bujor Macrin, George

Țoropoc, Liliana Ghiță) sunt și ei tineri, deținători, în plus, ai unei încărcături de înțelepciune scenică, este ceea ce se poate numi o trupă talentată, formată în decursul timpului prin efortul artistic al unor regizori valoroși, confirmare în acest sens fiind succesele recente cu **Chira Chiralina** și **Mediterrana**, ambele după operele lui Panait Istrati și în direcția de scenă a Cătălinei Buzoianu. Un histrionism lucid, pozitiv, jovial și poetic îi animă pe actorii brăileni, recunoscându-se în aceasta amprenta lăsată aici de trecerea unor oameni de teatru talentați, precum

Bujor Macrin (Orgon) în *Tartuffe* de Molière
(regia: Dominic Dembinski)

Cătălina Buzoianu, Constantin Codrescu, George Mottoiu, Alexa Visarion, Mircea Daneliuc, Dominic Dembinski, Mihai Lungeanu, Szabó Attila, atmosfera de creativitate autentică fiind păzită cu o dulce rigoare prin managementul discret și eficient al directoarei Veronica Dobrin, al directorului artistic Bujor Macrin și al consilierului artistic Ludmila Patlanjoglu. Firește că perindarea pe aici a unor oameni de teatru netaentați a lăsat și ea nu mai puține urme, ca întotdeauna când minți haotice sau neocapte produc dezordine în ordinea instituită de alții. Semnele acestei „perindări” constau în unele incongruențe dintre mișcare și rostire, dintre „spunere” și trăire, în anumite neglijențe de frazare, dicțiune, ritm verbal sau gestual. Din fericire, „dezordinile” de interpretare, precum și cele câteva ezitări scenografice par să fie trecătoare și neorganice, la fel ca umbrele inconsistente care au băntuit prin Teatrul „Maria Filotti”. Proiectele se anunță, oricum, consistente și merită, cred, să ne facem iluzii.

Dumitru Solomon

De la Molière la Creangă

Apreciat, până acum, prin prima spectacolelor realizate aici de Cătălina Buzoianu, teatrul brăilean și-a dezvăluit de curând și alte fațete, cu ocazia unei întâlniri botezate „Criticii și creatorii față în față”, inițiată de Secția română a Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru (A.I.C.T.). O trupă deschisă la provocări, cu vedete de diferite vârste – Bujor Macrin, Liliana Ghiță, George Țoropoc, Mihaela Trofimov, Cornel Cimpoae –, a urcat pe scenă mai întâi emoționată (după cum au mărturisit ulterior actorii, trecuseră ani de la anterioara întâlnire cu criticii, lucru ce i-a plasat în dezavantaj, chiar dacă „jucau acasă”), pentru ca apoi să se elibereze de complexe, arătându-și atât calitățile, cât și defectele.

Anunțata transformare a lui Tartuffe din impostor religios în impostor politic (eu însămi am contribuit la

Mihaela Trofimov și Bujor Macrin în *Moartea unui comis voiajor* de Arthur Miller (regia: Constantin Codrescu)

